

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9782/2022
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић, Јелене Ивановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Соња Форгић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1689/21 од 10.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1689/21 од 10.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1689/21 од 10.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Првим ставом изреке пресуде Основног суда у Сомбору П 1544/20 од 15.06.2021. године у целости је усвојен тужбени захтев. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи на име разлике мање исплаћене личне инвалиднине за 2018. годину и за 2019. годину исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од њихове доспелости, па до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу потраживања законске затезне камате која би се обрачунавала на обрачунату камату за кашњење у исплатама породичне инвалиднине за 2018. годину на износ од 1.675,30 динара и за 2019. годину у износу од 5.050,83 динара, као и на име камате због кашњења у исплатама за 2018. годину на износ од 1.587,23 динара и за 2019. годину на износ од 3.162,47 динара почев од 30.11.2020. године. Четвртим ставом изреке обавезана је тужена да на име трошкова парничног поступка тужиљи исплати износ од 120.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Петим ставом изреке тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такса.

Првим ставом изреке пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1689/21 од 10.01.2022. године жалба тужене је делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Сомбору П 1544/20 од 15.06.2021. године преиначена тако што се на име разлике мање исплаћене породичне инвалиднине за јануар 2019. године на износ од 2.241,00 динар одбија законска затезна камата за период од 20.02.2019. године до 02.03.2020. године, на име разлике неисплаћених месечних новчаних примања као корисника старијег од 80 година за 2018. годину на појединачне месечне износе од фебруара закључно са децембром одбија законска затезна камата од доспелости сваког појединачног месечног износа до 02.03.2020. године и за јануар 2019. године на износ од 4.396,60 динара одбија се законска затезна камата за период од 09.03.2019. године до 02.03.2020. године, те је одбијена обрачуната законска затезна камата за 2018. годину износу од 1.675,30 динара, за 2019. годину износ од 5.050,83 динара, све на име породичне инвалиднине, а због кашњења у исплати накнаде за корисника старијег од 80 година одбијена је обрачуната законска затезна камата за 2018. годину у износу од 1.587,23 динара и за 2019. годину износ од 3.162,47 динара, све са законском затезном каматом од 30.11.2020. године до исплате, као и у делу трошкова поступка тако што је одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док се у преосталом делу жалба тужене одбија, а првостепена пресуда потврђује. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостпене пресуде у делу одлуке о трошковима поступка тужила је благовремено изјавила ревизију сходно члану 404. ЗПП, предлажући да се иста сматра изузетно дозвољеном.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, јер се истом побија одлука о трошковима поступка која не чине главни захтев, чији обрачун се врши у свакој парници појединачно на основу адвокатске тарифе и представља чињенично питање сваког конкретног случаја. Сходно члану 165. став 2. у вези са чланом 153. став 2. ЗПП у овом спору суд је донео одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка имајући у виду да је истакнути тужбени захтев усвојен у незнатном делу.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна јер је изјављена против решења против кога се не може изјавити.

Чланом 28. ЗПП прописано је да када је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка која не чине главни захтев, ревизија није дозвољена. Није од утицаја што је другостепени суд преиначио првостепено решење, јер се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, према којој је ревизија дозвољена када суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, не примењује на одлуке о трошковима поступка.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Како тужилџина ревизија није усвојена, то је сходно члану 165. став 1. ЗПП одбијен као неоснован њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић